

pisy občanského zákoníka (§ 1346 a násl.), závaznými pro obě strany a platí i předpis § 1364 poslední věta obč. zák., podle něhož jest věřitel zodpovědný rukojmímu potud, pokud tento jeho liknavostí ve vymáhání dluhu utrpí škodu při postihu. Netřeba zjišťovati, jak se postupovalo proti K-ovi při vyměřování a vymáhání daní, ano není sporné, že určité daně z roku 1922 a 1923 dluhuje, že byly na něm vymáhány teprve v srpnu 1925, a to bezvysledně, a ano je dále zjištěno, že K. v letech vydání pasu bezprostředně následujících byl ještě schopen placení. Kdy jsou daně splatné a kdy mohou býti vymáhány, určuje zákon (srov. § 1 a 4 zákona ze dne 16. března 1921, čís. 116 sb. z. a n., čl. 4 nař. vlády rep. Českosl. ze dne 28. července 1921, čís. 266 sb. z. a n., §§ 20 a 23 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. a čl. 27 nař. vlády rep. Českosl. ze dne 9. prosince 1921, čís. 450 sb. z. a n.). Nepostupoval-li tedy žalující stát při vymáhání daní přesně podle zákona ať již z důvodů jakýchkoli, mohlo to býti snad výhodou pro poplatníka (K-a), ale nemohlo se tak státi na újmu rukojmího, který při převzetí záruky směl počítati s normálním zákonným postupem při vyměřování a vymáhání daní, poněvadž podle záruční listiny na jiné výhrady nepřistoupil. Nebylo se tudíž obíratí otázkou, od kdy měla finanční správa zvláštní důvod se domnívati, že zaplacení daňových nedoplatků za rok 1922 a 1923 jest ohroženo, nebylo také třeba prováděti důkaz, že stát mohl dříve přikročiti k exekučnímu vymáhání oněch nedoplatků, pokud se týče že byl k tomu podle platných předpisů a instrukcí povinen, že však této povinnosti nedbal — poněvadž, jak již uvedeno, směrodatnými jsou v té příčině jen předpisy zákona a prováděcích nařízení, které důkazu nepotřebují.

Čís. 10836.

Jako okolnosti rozhodné pro vyměření bolestného přichází v úvahu síla a trvání bolesti, hospodářské poměry doby, po případě i způsob života poškozeného, nikoliv však majetkové nebo výdělečné poměry škůdcovy.

(Rozh. ze dne 29. května 1931, Rv II 471/30.)

Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

S hlediska dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. vytýká dovolatel, že odvolací soud stanovil bolestné bez zřetele a neúměrně k jeho majetkovým, pokud se týče výdělkovým poměrům. Výtka ta není oprávněna. Bolestné jest, pokud se týče má býti náhradou za vytrpěné bolesti. Jako

okolnosti rozhodné pro vyměření bolestného (§ 1325 obč. zák.) přichází proto v úvahu síla a trvání bolesti, hospodářské poměry doby, po případě i způsob života poškozeného, nikoli však majetkové nebo výdělkové poměry škůdce. Na těchto oprávněnost a výše bolestného nezávisí, tak jako na nich nezávisí trvání a výše kterékoli jiné pohledávky. Nepřihlížel proto odvolací soud k majetkovým a výdělkovým poměrům dovolatelovým právem a námitka dovolatelova, že bolestné, jak je stanovil odvolací soud, je na jeho skrovné majetkové a výdělkové poměry příliš vysoké, nedopadá. Že bolestné, odvolacím soudem vyměřené neodpovídá bolestem žalobkyní vytrpěným a ostatním shora uvedeným okolnostem, dovolatel netvrdí, pokud se týče s toho hlediska bolestnému, napadeným rozsudkem mu uloženému, neodporuje.

Čís. 10837.

Exekuční zabavení pohledávky nemá v zápětí zánik disposičního práva dlužníka, nanejvýš jeho žalobního práva co do zabaveného nároku. Dlužník nemůže však žalovati o zaplacení, nýbrž jen o složení na soudě, pokud se týče jen toto může býti uloženo poddlužníku. Ztrátu dlužníkovy žalobního oprávnění má v zápětí teprve příkázání pohledávky k vybrání.

Otálel-li vymáhající věřitel, jemuž byla dlužníková pohledávka přikázána k vybrání s jejím vymáháním, jest i dlužník oprávněn navrhnouti, by bylo zrušeno příkázání pohledávky liknavému věřiteli a by byl zřízen exekučním soudem opatrovník, by vybral zabavenou pohledávku.

(Rozh. ze dne 30. května 1931, Rv I 1020/30.)

Pohledávka žalobců za žalovaným byla zabavena a přikázána k vybrání třetí osobě. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném zaplacení pohledávky. *Procesní soud* prvního stolu uznal podle žaloby, *odvolací soud* žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jakž plyne z §§ 294 a 308 ex. ř. a dovolací soud již mnohokrát uznal (srovnej rozhodnutí čí. 4292, 5655, 6940, 8682 sb. n. s.) nemá exekuční zabavení pohledávky v zápětí zánik disposičního práva dlužníka, nanejvýš jeho žalobního práva co do zabaveného nároku. Dlužník může zabavenou pohledávku zažalovati, jenže nemůže vzhledem k zákazu § 294 ex. ř. žalovati o zaplacení, nýbrž jen o složení na soudě, pokud se týče jen toto může býti uloženo na dlužníkovu žalobu žalované straně (sb. n. s. čí. 3369, 4746). Ztrátu dlužníkovy žalobního oprávnění má v zápětí teprve příkázání pohledávky k vybrání (§ 308 ex. ř.), (sb. n. s. 9247). K vývodům dovolatelů jest uvést toto: Zároveň podle § 294 ex. ř. pozbývá dlužník práva nakládati s pohledávkou a se zástavou snad pro ni zřízenou. Příkázáním pohledávky k vybrání (§ 308